

finansowych jedynie wówczas, gdy mają bądź miały one niekorzystny wpływ na budżet Unii. Zdaniem skarżącej w przypadku zakwestionowanego przez Komisję postępowania sytuacja taka nie miała miejsca. Z drugiej strony skarżąca twierdzi, że w przypadku szeregu zakwestionowanych projektów, w tym rozpatrywanego, nie dopuszczono się żadnego naruszenia prawa wspólnotowego.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że Komisja nie była uprawniona do ekstrapolacji i zryczałtowania korekt finansowych na podstawie rozporządzenia nr 4253/88. Skarżąca twierdzi w tym względzie, iż z brzmienia art. 24 rozporządzenia jasno wynika, że przepis ten dotyczy konkretnych sytuacji i możliwych do określenia kwot.

W ramach ostatniego zarzutu skarżąca podnosi, że nawet przy założeniu, że ekstrapolacja i zryczałtowanie korekt finansowych są dopuszczalne, to w konkretnym rozpatrywanym przypadku należy je uznać za niezgodne z prawem. W tym względzie skarżąca utrzymuje, iż Komisja nie wykazała, że zakwestionowane przez nią postępowanie jest immanentną cechą systemu. Zryczałtowanie korekt finansowych sprzeciwia się także zasadzie proporcjonalności.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — ClientEarth i in. przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-120/10)

(2010/C 134/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Transport & Environment (Bruksela, Belgia) European Environmental Bureau (Bruksela, Belgia) oraz BirdLife International (Bruksela, Belgia), (Przedstawiciel: S. Hockman QC, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 (¹) oraz rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 (²);
- stwierdzenie, że przyczyny odmowy dokumentu na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 muszą być przedstawione w pisemnej odpowiedzi w wyznaczonych terminach dwustopniowej procedury administracyjnej lub należy zrezygnować z ich podnoszenia jako zarzutów umożliwiających powołanie się na wyjątek, a w przeciwnym wypadku nie wchodzi w zakres badania przez sąd;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 9 lutego 2010 r. [SG.E3/MM/psi-Ares (2010)70321], w której Komisja przedstawiła zamiar nieudostępnienia skarżącym określonych dokumentów zawierających informacje środowiskowe;
- nakazanie stronie pozwanej udostępnienia wszystkich żądanych dokumentów wskazanych podczas badania wniosku z dnia 15 października 2009 r., wniosku potwierdzającego z dnia 17 grudnia 2009 r. i wszystkich dokumentów sporządzonych w ramach tego badania, niezwłocznie i bez zakrywania zgodnie z art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, tym kosztami interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie niniejszej skargi skarżący, na podstawie art. 263 TFUE, wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 lutego 2010 r., w której pozwana przedstawiła zamiar nieudostępnienia skarżącym określonych dokumentów zawierających informacje środowiskowe dotyczące emisji gazów cieplarnianych wynikających z produkcji biopaliw, sporządzonych lub wykorzystywanych przez Komisję zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE (³).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą następujące argumenty:

Po pierwsze, naruszenie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu nieujawnienia dokumentów w terminie lub podania przyczyn odmowy udostępnienia. Wniosek został złożony w dniu 15 października 2009 r. Pozwana wydała częściową odmowę, udostępniając cztery dokumenty, a nie udostępniając ok. 200 dokumentów. Skarżący zakwestionowali podstawę odmowy. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie wygaśnięcia limitu czasowego [terminu] przewidzianego w rozporządzeniu, Komisja odmówiła ujawnienia pozostałych dokumentów i podania ważnych przyczyn ich nieudostępnienia.

Po drugie, naruszenie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu braku przedstawienia szczegółowych przyczyn odmowy udostępnienia każdego dokumentu. Przesłanki dla zastosowania wyjątku są spełnione, gdy dla każdego dokumentu w wyznaczonym terminie zostanie przedstawione szczegółowe uzasadnienie odmowy udostępnienia. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie upływu terminu wyznaczonego w rozporządzeniu, Komisja odmówiła udostępnienia pozostałych dokumentów i wbrew wymogom rozporządzenia i orzecznictwa nie przedstawiła szczegółowego uzasadnienia odmowy udostępnienia.

Ponadto skarżący podnoszą naruszenie art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu braku konkretnego i indywidualnego badania treści każdego dokumentu. Przy ustalaniu, czy dokument lub jego część wchodzi w zakres wyjątku od ogólnej zasady, że wszystkie dokumenty mają zostać udostępnione, Komisja jest zobowiązana do zbadania treści każdego dokumentu konkretnie i indywidualnie. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie upływu terminu wyznaczonego w rozporządzeniu, Komisja przyznała, że ta analiza nie została przeprowadzona względem żądanych dokumentów oraz, w zakresie w jakim została przeprowadzona jakakolwiek analiza, nie została ona udostępniona skarżącym.

Ponadto skarżący podnoszą naruszenie art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 z powodu bezprawnego zastosowania wyjątku z art. 4 ust. 3. Pierwotnie Komisja powołała wyjątek z art. 4 ust. 3 dla ok. 200 dokumentów. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie upływu terminu wyznaczonego w rozporządzeniu, Komisja nie udostępniła dokumentów. Aby móc powołać się na wyjątek z art. 4 ust. 3, Komisja musi wykazać, że dokument lub zawarta w nim informacja poważnie naruszyłyby jej proces podejmowania decyzji. Skarżący twierdzą, że dokumenty zawierające informacje środowiskowe dotyczące emisji do środowiska nie naruszyłyby poważnie procesu podejmowania decyzji przez Komisję oraz, w zakresie w jakim jakikolwiek dokument lub informacja spełnia przesłanki zastosowania wyjątku, za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

Jednocześnie skarżący podnoszą naruszenie art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu zaniechania zakrycia dokumentów. Jeżeli Komisja odmawia udostępnienia żądanych dokumentów, musi rozważyć zakrycie, jeśli to możliwe, tych części, które w pozostałym zakresie spełniają przesłanki zastosowania wyjątku, oraz udostępnić części, które nie wchodzi w zakres wyjątku. Skarżący twierdzą, że Komisja nie rozważyła i nie dokonała zakrycia i w rezultacie nie udostępniła informacji lub części dokumentów, które w pozostałym zakresie powinny być udostępnione.

Wreszcie podnosi się, że pozwana naruszyła art. 4 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie wyznaczając okresu stoso-

wania wyjątku z art. 4 ust. 3. Jeżeli Komisja odmawia udostępnienia żądanych dokumentów lub ich części, powinna wyznaczyć okres, w którym wyjątek ma zastosowanie. Skarżący twierdzą, że Komisja nie uwzględniła i nie ujawniła okresu, w którym obowiązywałoby dopuszczalne w pozostałym zakresie zastosowanie wyjątku.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 140, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2010 r. — Conte i in. przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-121/10)

(2010/C 134/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giovanni Conte (Pomezia, Włochy), Casa del Pescatore Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Włochy), Guidotti Giovanni & Figli Snc (Termoli, Włochy), Organizzazione di produttori della pesca di Civitanova Marche Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Włochy), Consorzio gestione mercato ittico Manfredonia Soc. coop. rl (Cogemim) (Manfredonia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Cavasola, G. Micucci, V. Cannizzaro)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

— Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.